

Rade Krstić
Sledovi ostrine

V komi

Srce stiska belo kri.
Pod ostrim očesom skalpela
v kapljah spustili so roke kirurgi.

O, umirajoče telo. V ponorelih krčih
sta se razdvojila mati in plod.
Ob hladni postelji
stoji študent s svojimi beležkami.

Čez zidove v operacijski sobi
se je spustila tišina
pozabljenih porodov; netopir praznine
iz sive skorje zleti.

Tolažba

Sled mlade krvi,
kosti in lobanjo
drži strto srce,
hladna, prazna dolina,
temna slutnja pobegov,
predsmrtni dih –
bolečina!

Iz žuljave dlani vstaja
jasna starost;
pod spuščeni vekami
nemoč in obup,
da z otrplega telesa
smrt na trda tla kaplja –
brezumno!

O, včerajšnji vosek,
taleč se pod plameni
sveče!
Raskave podobe
riše modra svetloba,
samoto in prezir!
Razbeljeni spanec, lahko noč!

Pesem umorjenega psa

Temna beseda v zaprtih ustih.
Preletavajo zlate peruti podobo
morilca in zaspano vejevje,
ki visi v zraku.
Roka plane s preciznim zamahom.
Počasi se odpre smrtnost,
rana, ki tiho molči na konici noža.
Krvave kaplje ponižno
objamejo leseni držaj.

Dragotina

Zjutraj drhti mehanika
stroja na mizi.
Tišje minevajo ure,
nihala časa.

Živa blaznost nori
čez črke.
Mlado telo nemira
v premolke pada.

Ne dvigne se
zastor svetlobe.
Na spolzkih tleh
tvoja stopala molčijo.

Počasi luč ugaša
v tesni sobi;
križev pot
jo je izmučil;

brezbožnost, puščava brez vode.

Pesem časa

Umrljive oči imajo obešenci,
zadrgnjeni, viseči. V čudovitem snu
se srebrno leskečejo prazne lobanje.

Trdo se je prelomil vrat obupanega. Votle igle
odpirajó ognjeno grivo iskrega vranca,
topot in roževino kopit, bele podobe v gozdu;
mogoče nerazpadel kačji lev, pobitega križ
ob pustih zaselkih, odmaknjenih vasicah,
in iz globokega vodnjaka se včasih pojavi škrat noči.

Neverno molči na zvonu zadnja ura.
Smrt je hitra in previdno slepi palico polaga,
drage kamne premika zlatar.

Trdo se vrata zaprejo zvečer; krojaške škarje
ležijo na razcefranem platnu; pridušen je molk
in otožno momljanje v kletnih prostorih.
Globlje zrejo strašne zenice; mirno poslušajo
nemi, brokat in zlato na starih podobah;
v bleščečem se krogu perut in tožba ujetega kosa.

V tihem

Smrt v dnevni svetlobi.
Modro se rišejo barve
v mrzlem sozvočju očesa
pradavnega;
dežele na koncu sveta.

Z vrha bela podoba
osvetljuje zapriseženo pesem
in od napora trajnega dela
umira
bled čarovnik.

Slovensko je zlato runa.
Podoba in sanjsko mesto
sta zbolela v tihem.
Zloba, tvoja drhteča senca
se dviga nad temo.

Otip

Potok se rdeče in modro prevrača.
Tros je prekrit in tih.
Nad zvezdami galaksije preletavajo sonca
in črne luknje iz niča vstajajo.

Vejevja odrpte rane kriče.
Iz sredine zemlje žar svinca tolče.
Nekoč iz višav golobica priprhuta
in polna luna morje dvigne.

Z grozo pelod s krošnje pada,
v nesmrtnih čašah se kaplje ljubijo.
Zlati baker se krči na suhem.
Solze, oči in misli na uri resnice.

Era

Z zvoki. S tihimi notami
dviguješ, glasbilo,
svetle oblake,
zlati grad –
z breztežnimi stopinjami
čebelic,
z vodami ovenčanih rek in morij
žlahtne dišave navzgor;
tako visoko
se obrača proti zvezdam,
kjer lačno in sito prebivata
v varnem zavetju,
ki molčečim očem
tiplje dragoceno žalost.
O, v zlatu počivajoča srebro in bron,
oblikujoča v nežnih dlaneh
tope objeme.

Hindu

So sive, v katerih mladost prezimuje.
So tihe, ki zavračajo vednost.
So zlate, ko jih spanec pomiri –
tako hipno za kri.

Pred svilo
polagajo tla svoje ponižne oči.
Njihov mah se neviden in mehko deli
dihu dveh nedotaknjenih zevov.

Višino lete,
ros ni nanesel trud pogledov,
ki sna da ,vici' jeziku.

Pribežališče sem daleč od težkih senc.
Kaplje molčanje
sem približal duhovom iz žare.

Na mojo dlan se spušča zlato let.
Avatāre, Odin celine!
So čiste, ki v mojih ušesih zvenijo.

Zjutraj sem se zbudil na prostem,
izvirajoč iz kroga in srpa lune.
Izza zelenega listja
je spet vzhajalo cvetno steblo.